U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **M. T.**, zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2015, č. j. OAM-713/ZA-ZA05-K08-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 2. 2016, č. j. 29 Az 8/2015 – 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA., advokátce se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové. Namítal, že žalovaný v rozporu s požadavky § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nezjistil správně a aktuálně skutkový stav, pokud jde o splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

[2] Krajský soud žalobu zamítl. K námitce naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany z důvodu hrozby služby v armádě, resp. věznění v případě nenastoupení vojenské služby, se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, který v napadeném rozhodnutí s odkazy na mezinárodní dokumenty a judikaturu správních soudů konstatoval, že výkon vojenské služby nemůže být považován za vážnou újmu, neboť sám o sobě nemůže být vnímán jako nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání. Ani aktuální situace na Ukrajině není důvodem, proč by výkon vojenské služby nebo její

odpírání mělo být považováno za újmu, pro kterou by měla být žalobci poskytnuta kterákoliv forma mezinárodní ochrany.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá jednak vady správního řízení, pro které měl krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit, jednak nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Stěžovatel nesouhlasí s názorem soudu, dle něhož stěžovatel v řízení před správním orgánem neuváděl obavy z neutěšené situace v ukrajinských věznicích, ani se způsobem, jímž se soud vypořádal s námitkou neprovedení důkazu Bílou knihou porušování lidských práv a principů svrchovanosti na Ukrajině od listopadu 2013 do března 2014. Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů je podle stěžovatele rovněž způsobena neprovedením tohoto důkazu.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá její opodstatněnost. Má za to, že své rozhodnutí vydal na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a řádně je odůvodnil. Neprovedení navrhovaného důkazu odůvodňuje jeho nadbytečností za situace bezpečně zjištěného stavu ohledně poměrů na Ukrajině a odmítá námitku neobjektivnosti podkladových informací. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[6] Stěžovatel výslovně neuvádí, v čem okolnosti jeho případu naplňují tato kritéria přijatelnosti. Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve výše uvedeném smyslu z obsahu kasační stížnosti nezjistil.

[7] Krajský soud se obsáhle zabýval hodnocením skutkové situace stěžovatele a jejím posouzením z hlediska jednotlivých typů mezinárodní ochrany, a to dokonce nad rámec žalobních námitek. S námitkou hrozby vojenské služby, případně věznění v případě jejího nenastoupení se vypořádal v obecné rovině. To však zcela odpovídá situaci, kdy stěžovatel v žádné fázi řízení neuvedl skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr, že právě jemu by z uvedeného důvodu měly v jeho vlasti hrozit následky, pro něž by mu měla být poskytnuta doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Ostatně i Nejvyšší správní

soud opakovaně odmítl chápat brannou povinnost v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případné „hrozby“ mobilizace, jako azylově relevantní okolnost (za všechny např. v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49).

[8] Krajský soud rovněž zcela dostatečně a přesvědčivě zdůvodnil, že nebylo na místě provádět stěžovatelem navržený důkaz, jestliže jak žalovaný, tak i soud měli pro svá rozhodnutí dostatečně a věrohodně zjištěný skutkový stav ohledně poměrů na Ukrajině. Krajský soud se proto ani tímto nedopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele a pro které by měla být kasační stížnost přijatelnou.

[9] Kasační stížnost proto svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a není tedy důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani takových, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu či aplikaci hmotného nebo procesního práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[11] Stěžovateli byla v řízení před krajským soudem jako zástupkyně ustanovena JUDr. Anna Doležalová, MBA., advokátka se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, která stěžovatele zastupovala i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč, a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč, celkem tedy částka 3.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu